శ్రీకాకుళం

మరొకడు

"ఏంటీ"

"...."

"మావాడికి పిచ్చా"

"......."

"అలాగే. వెంటనే బయల్దేరి వస్తున్నా"

"ఏంటండీ, ఫోన్ చేసిందెవరు?"

"మనవాడి కారణంగా వాళ్ల లాబ్ పాడయిందట. వెంటనే రమ్మన్నారు" అని ముక్తసరిగా చెప్పి, ఓ జత బట్టలూ టూత్‌పేస్టు వగైరా సూట్‌కేసులో పెట్టాడు.

బీరువాలోంచి డబ్బు తీసుకుని, పర్సులో పెట్టుకున్నాడు. గబగబా లుంగీవిప్పి, బట్టలేసుకుని, "అక్కడికెళ్లాక ఫోన్ చేస్తాను" అంటూ బయటికెళ్లిపోయాడు పురుషోత్తమరావు.

అయోమయంగా వీధిలోకి చూస్తూ ఇంటి గడప దగ్గర నిలుచుండిపోయింది జానకి.

❀❀❀

రైల్లో కిటికీ పక్క సీట్లో కూర్చుని బయటకు చూస్తున్నాడు పురుషోత్తమరావు.

మసకమసక చీకటి. తనకళ్లే మసకమసగ్గా ఉన్నాయేమోననుకుని కళ్ళు మూసుకుని, చేత్తో నులుముకుని, తెరచి బయటకు చూశాడు.

అదే చీకటి.

"ఎందుకిలా జరుగుతోంది? సుమంత్ ఎందుకిలా ప్రవర్తిస్తున్నాడు? వాడిమీద ఎన్ని ఆశలు పెట్టుకున్నాం. డాక్టరవ్వాలనీ, ఏ అమెరికానో వెళ్లి బాగా సంపాదిస్తే చూసి ఆనందించాలనీ..... వాడికేం తక్కువ చేశాను? డబ్బు కోసం వాడు ఇబ్బంది పడకూడదని తనెంత తాపత్రయ పడుతున్నాడు! మంచి పేరున్న రెసిడెన్షియల్ కాలేజీలో చేర్పించాను కదా. చక్కగా చదువుకోవాల్సిందిపోయి, అలాగెందుకు చేశాడు! 'మీ వాడికి పిచ్చెక్కింది' అంటాడేమిటి కాలేజీ అడ్మినిస్ట్రేటివ్ ఆఫీసర్ ఇందాక ఫోన్‌లో.

లాబరేటరీని పాడు చేశాడంటాడేమిటి ఆయన!

ఎవరివల్లో ఏదో అయితే, డబ్బులు గుంజడానికి సుమంత్ మీద పెట్టలేదు కదా! అలా చేసుంటే, పిచ్చెక్కిందని చెప్పడు కదా ఆయన.

అక్కడికెళ్లేలోగా తనకు పిచ్చెక్కేలాగుంది......."

"కాఫీ టీ, కాఫీ టీ" కేక విని, పురుషోత్తమరావు కళ్లు తెరచి,

"టీ ఇవ్వు" అన్నాడు.

డబ్బులిచ్చి టీ తాగుతూ చుట్టూ చూశాడు.

ఎవరి కాలక్షేపంలో వాళ్లున్నారు.

పురుషోత్తమరావు టీ తాగి, డిస్పోజబుల్ గ్లాసును చేత్తో నొక్కి, కిటికీలోంచి బయటకు పారేశాడు.

సిగరెట్ కాలుద్దామనుకున్నాడు. రైలు పెట్టెలో ఎవరూ కాల్చడం లేదు. సీట్లోంచిలేచి, టాయ్‌లెట్ వరకూ వెళ్ళి, సిగరెట్ వెలిగించుకుని గట్టిగా దమ్ములాగాడు. ఏదో హాయిగా అనిపించింది. ఆ వెంటనే, సుమంత్ విషయం గుర్తొచ్చి చేదుగా అనిపించింది.

మరో దమ్ములాగి, సిగరెట్ కిందపడేసి, జోడుతో గట్టిగా నొక్కి తిరిగి తన సీటు దగ్గరకొచ్చి కూర్చున్నాడు.

"ఎక్కడో దూరంగా హాస్టల్లో ఉంటూ చదవక తప్పదా డాడీ" అన్నాడు ఓసారి సుమంత్.

"అది మంచి పేరున్న కాలేజీరా. అక్కడ ఇంటర్ ఎంసెట్ లాంగ్‌టెర్మ్ కోచింగ్ తీసుకోవచ్చు" అని బలవంతంగా చేర్పించాడు తను.

"మమ్మీ, మీ దగ్గర ఉండి చదువుకుంటానే" అనీ బతిమాలాడు.

జానకి కూడా తనలాగే నచ్చజెప్పింది.

సుమంత్ ముఖం మాడ్చుకునే ఆ కాలేజీలో చేరాడు.

ఇంటర్ ఫస్టియర్‌లో మార్కులు బాగా రాలేదు. ఆ సంగతి కాలేజీ కరస్పాండెంట్ తనకు ఫోన్ చేసి చెప్పాడు.

"మా అబ్బాయిని మీ చేతుల్లో పెట్టాను. వాడి, బాగోగులు చూడాల్సింది మీరే. బాగా చదవమని నేను చెబుతాను. మీ పద్ధతిలో మీరూ చెప్పండి" అన్నాడు తను.

తర్వాత నాలుగయిదు రోజులకు సుమంత్ ఫోన్ చేశాడు.

"దాడీ, నేనిక్కడ చదవను"

"ఏవయ్యింది? బోలెడంత ఫీజుకట్టి అంత పెద్ద కాలేజీలో చదివిస్తూంటే నీకేం పోయేకాలం వచ్చింది. వేషాలెయ్యక బుద్ధిగా చదువుకో".

"మీరు కానీ అమ్మకానీ ఎప్పుడూ మా కరస్పాండెంట్ లాగ మాట్లాడలేదు..."

"ఏమన్నాడేంటీ"

"ఏంటిరా, ఈ మార్కులేంటిరా! సక్కగా సదూకో మని మీ పేరెంటోళ్ళు ఏలకు ఏల ఫీజులు కట్టి పంపితే ఏం చేస్తన్నావురా! పొద్దుటేల టిపినీ, మద్దినాల ఫుల్‌మీల్సూ, చికెనూ మటనూతో రాత్రేల ఫుల్‌మీల్సూ దొబ్బితినేసి, తొంగుంటున్నావా! ఇక నుంచైనా సరీగ్గా సదవకపోయావో, ఇదే రూంలో తలుపులేసేసి సితక తన్నేగల్ను జాగ్రత్త అంటూ వార్నింగ్ ఇచ్చేదు' డాడీ. నేను నీకు చెప్పడానికి సిగ్గుపడేలా బూతులు కూడా మాట్లాడాడు. మేం కోట్లకు కోట్లు పెట్టుబడిపెట్టి ఈ కాలేజీని ఎందుకు నడుపుతున్నాం? మీలాంటోళ్ల కోసం, నీకు టెస్ట్‌లో మార్కులు బాగావచ్చాయి. కాబట్టి నీకు సీటిచ్చాం. నువ్విలాగే సదివి మిగతా వోల్లా రేంకులు తెచ్చుకోనేదనుకో. మేం మా కాలేజీకి తాళం ఏసుకోవాల. ఇంత కతున్నాది ఈ రేంకుల ఎనకాల అనీ అన్నాడు డాడీ".

"అంతా నీ మంచికే కదరా".

"నేనేం చెప్పినా నవ్వు అర్థం చేసుకోవడం లేదు డాడీ".

"నువ్వు బాగా చదువుతూంటే మీ కరస్పాండెంట్ అలా అనేవాడు కాదుకదా. అంచేత ఆయన మళ్లీ అలాంటి మాటలు అనే అవకాశం ఇవ్వకుండా బాగా చదివి, మంచి ర్యాంకు తెచ్చుకో" అని తను ఫోన్ పెట్టేశాడు.

తర్వాత సుమంత్ తనకు తానుగా ఫోన్ చెయ్యడం మానేశాడు. తనే ఎప్పుడన్నా ఫోన్ చేస్తే ఆ, ఊ అంటూ ముక్తసరిగా మాట్లాడుతున్నాడు. చదువులో బిజీగా ఉండడంవల్ల వాడలా ఉంటున్నాడని తను అనుకున్నాడు. అప్పటినుంచే వాడి బుర్రపాడయి వుంటుందా?

❀❀❀

పురుషోత్తమరావు రైలు దిగి, ఆటో ఎక్కి రెసిడెన్షియల్ కాలేజీకి దగ్గరలో ఉన్న ఓ హొటల్‌లో రూము తీసుకున్నాడు. కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని, స్నానం చేసి, ఆ రోజు పేపర్ తీసుకున్నాడు చదువుదామని, అక్షరాలు బుర్రకెక్కడం లేదు.

అతనికి నిమిషాలు గంటల్లా గడుస్తున్నాయి. అస్తమానం వాచీ చూస్తున్నాడు.

గది కిటికీలోంచి శీతలగాలి వస్తున్నా పురుషోత్తమరావుకు ఉక్కగా వుంది.

ఎప్పుడు కాలేజీకెళ్ళి సుమంత్‌ను చూద్దామా అని ఉంది.

పురుషోత్తమరావు మళ్ళీ వాచీ చూశాడు. ఎనిమిదిన్నర

సిగరెట్ వెలిగించి కాసేపు అటూఇటూ పచార్లు చేశాడు. రూంబాయ్‌ని పిలిచి మరోసారి టీ తెప్పించుకున్నాడు. కానీ తాగబుద్ధి కాలేదు.

బట్టలు వేసుకుని రూముకు తాళంవేసి, రెసిడెన్షియల్ కాలేజీకి వెళ్ళాడు. అడ్మినిస్ట్రేటివ్ ఆఫీసర్ దగ్గరకెళ్ళి,

"నమస్తే" అని పలకరించి, తన పేరు చెప్పాడు.

అంతవరకూ ప్రశాంతంగా ఉన్న ఆఫీసర్ ముఖం చిటపటలాడిపోయింది.

"రండి. మా లాబరేటరీని మీవాడు ఎంతగా పాడు చేశాడో చూద్దురుగాని".

'చూద్దాంలెండి. ముందు సుమంత్‌ను పిలిపించండి'

"పిలిపిస్తాను. ముందు లాబ్ కెళ్లాం రండి" అన్నాడు ఆఫీసర్ కుర్చీలోంచి లేచి నిలబడి.

పురుషోత్తమరావుకు చాలా కోపం వచ్చింది.

"కొడుకెలావున్నాడో చూద్దామని నేను ఆదుర్దాగా ఉంటే, వీడు లాబ్‌లాబ్ అంటూ దేమిటి? వీళ్లకు మనుషులకంటే లాబ్‌లూ డబ్బులే ముఖ్యంలా వుంది" అని మనసులోనే తిట్టుకుంటూ పురుషోత్తమరావు అతని వెంట నడిచాడు.

ఆ లాబ్ తలుపు తెరిపించి, "చూడండి, మీవాడి ఘనకార్యం. ఎంత పిచ్చి ఎక్కకపోతే ఇంతిలా ధ్వంసం చేస్తాడు" అన్నాడు అడ్మినిస్ట్రేటివ్ ఆఫీసర్.

పురుషోత్తమరావు చూశాడు. ఆ గది నిండా టెస్ట్ ట్యూబ్, యాపరేటస్ వంటి పరికరాలు పగిలిపోయి, గాజుపెంకులు చెల్లాచెదురుగా వున్నాయి. కుర్చీలు కొన్ని విరిగిపోయి వున్నాయి.

"ఇనపరాడ్‌తో వీటినన్నిటినీ పగలకొట్టాడట మీ వాడు. ఓ ముప్పైవేలకు పైగానే నష్టం జరిగింది...."

"పొద్దురుగాని, ముందు ఈ నష్టం సంగతి చూడండి".

"ఏం చెయ్యమంటారు".

"ఆ డబ్బు కట్టేసి...."

"ఇప్పుడెలాగూ మావాడిని మా వూరు తీసుకెళ్ళిపోతాగా. నేను కట్టిన ఫీజు సొమ్ముందిగా, అందులో మినహాయించుకుందురుగానీ, ముందు మా వాడిని...."

"అలాగే, నడవండి...."

పురుషోత్తమరావు అతని కూడా వెళ్లాడు. ఓ గది కిటికీలోంచి చూడమన్నాడు.

సుమంత్ కళ్ళు మూసుకుని ఓ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. కొద్దిగా మాసిన గడ్డం.

"తలుపు తియ్యండి"

"భలేవారే. తన్నినా తన్నగలడు. మెంటల్ హాస్పిటల్‌కు ఫోన్‌చేస్తే వాళ్లే చూసుకుంటారు....."

"ఫర్వాలేదు, తియ్యండి. లోపలికి నేను ఒక్కణ్నే వెళ్తానులెండి...." అన్నాడు పురుషోత్తమరావు వచ్చేకోపాన్ని నిగ్రహించుకుంటూ.

అడ్మినిస్ట్రేటివ్ ఆఫీసర్ తలుపు తియ్యమని అటెండెంట్‌కు చెప్పి కిందకెళ్లిపోయాడు.

పురుషోత్తమరావు గదిలోకెళ్లాడు.

'సుమంత్' అని పిలిచాడు. సుమంత్ కళ్లు తెరిచి రెప్పవెయ్యకుండా తండ్రివంక చూశాడు.

పురుషోత్తమరావుకు భయం కలిగింది. ఆ కళ్ల తీక్షణతను చూడలేక కళ్లు దించుకున్నాడు.

"ఏంటిరా ఇదంతా"

"ఏదంతా ఈంటిరా" అంటూ సుమంత్ పగలబడి నవ్వాడు.

ఆ నవ్వు ఉవ్వెత్తున లేచే సముద్రకెరటాల్లా తనను ముంచేస్తుందేమోననుకుంటూ పురుషోత్తమరావు ఒకడుగు వెనక్కువేశాడు.

అంతలోనే సుమంత్ తనకేం పట్టనట్టు కళ్లు మూసుకున్నాడు.

"సుమంత్, మనవూరు పోదాం తయారవ్వు"

"ఏవూరు. ఎవరు నువ్వు?"

కొడుకు అలా అనగానే పురుషోత్తమరావుకు కళ్లల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

సుమంత్ దగ్గరకెళ్ళి తల నిమిరాడు. తండ్రి చేతిని విసురుగా తోసేశాడు సుమంత్.

ఒక్కక్షణం పురుషోత్తమరావుకు ఏమీ పాలుపోలేదు.

"రామ్మా వెళ్దాం" అంటూ పురుషోత్తమరావు కొడుకు చెయ్యి పట్టుకుని లేవదీశాడు.

సుమంత్ లేచి నిలబడ్డాడు.

గబగబా దండెంమీద వున్న బట్టల్ని సూటు కేసులో సర్ది, సుమంత్‌ను తీసుకుని కిందకు వచ్చాడు.

"వివరంగా తర్వాత అన్నీ మాట్లాడదాం. మావోణ్ణి తీసుకుపోతున్నా" అని అడ్మినిస్ట్రేటివ్ ఆఫీసర్‌తో చెప్పి, హోటల్‌కెళ్లి, రూము ఖాళీచేసి రైల్వే స్టేషన్‌కు కొడుకుతో బయల్దేరాడు పురుషోత్తమరావు.

❀❀❀

'ఏవయ్యిందండీ"

"ఏవయ్యిందండీ" అని తల్లిని ఇమిటేట్ చేస్తూ ఆమెలానే చెయ్యి ఊపాడు సుమంత్.

"ఇదేంటండీ"

"ఇది అదేనటండీ"

"ఏం చెప్పను జానకీ మన ఖర్మ"

"ఏం జరిగిందండీ"

"మనవాడికి కాస్త మైండ్ పాడయ్యింది".

"అయ్యో నిక్షేపం లాంటి కుర్రాడు. మైండ్ పాడవడం ఏంటండీ"

"ముందు మంచి సైకియాట్రిస్టును కలవాలి. వాడిని మళ్లీ మామూలు మనిషిని చెయ్యాలి" అంటూ పురుషోత్తమరావు కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

"ఏడుకొండలవాడా, వెంకట రమణా, మా సుమంత్ ఆరోగ్యం బాగుచెయ్యి తండ్రీ. నీ కొండకొచ్చి తలనీలాలు ఇస్తాను" అంటూ హాల్లో గోడకు తగిలించిన తిరుమలేశుని ఫొటోకు రెండు చేతులూ జోడించి ప్రార్థించింది జానకి కన్నీళ్ళు కారుస్తూ. సుమంత్ బెడ్ రూంలోకెళ్లి కిటికీలోంచి బయటకు చూశాడు.

అలసిపోయిన సూరీడు కందిన ముఖంతో పడమటి కొండల్లోకి విశ్రాంతి తీసుకుందామని వెళ్తున్నాడు. అలా ఆకాశం వైపు చూస్తూ కొంతసేపుండి, హాల్లోకి వచ్చి,

"డాడీ, ఇది చదువు" అంటూ ప్యాంట్ జేబులోంచి ఓ లెటర్ తీసి, తండ్రి చేతిలో పెట్టి మళ్ళీ బెడ్‌రూంలోకెళ్ళి కిటికీ దగ్గర నిలబడ్డాడు సుమంత్.

ప్రియమైన అమ్మా నాన్నలకు... అలా రాయకూడదనుకుంటాను. డియర్ మమ్మీ, డాడీ..... చిన్నప్పుడు 'అమ్మా' అని పిలుస్తూంటే 'అలా వద్దు, మమ్మీ అని పిలువు అని అన్నా, కాదు మమ్మీ, మమ్మీ అని పిలిచేవరకూ ఊరుకోలేదు. అలాగే డాడీ అని పిలిచేలా నువ్వు అలవాటు చేశావు.

కాన్వెంట్‌లో చదివేటప్పుడు నేను బొమ్మలేసేవాణ్ని కదా. మొదట్లో మీరిద్దరూ మెచ్చుకున్నారు. మా కాన్వెంట్‌లో జరిగిన పెయింటింగ్ కాంపిటీషన్‌లో నేను వేసిన బొమ్మకు ఫస్ట్ ప్రైయిజ్ వచ్చినప్పుడు, ఇంటికొచ్చిన నలుగురికీ చూపించి మురిసిపోయారు.

పచ్చని కొండెక్కి మేస్తున్న తెల్ల గొర్రెల్నీ పైన పరుగెడుతున్న మేఘాల్నీ చూసి, కొండమీద మేఘాల్లా గొర్రెలు పరుగెడుతున్నట్టు వేశానా పెయింటింగ్.

సెవెంత్ క్లాస్ కామన్ ఎగ్జామ్ కావడంతో నన్ను బొమ్మలెయ్యవద్దన్నారు. బొమ్మలు కూడు పెడతాయేంటీ అంటూ రాత్రీపగలూ చదువుకో చదువుకో అంటూ సతాయించారు. టెన్త్‌లో అయితే ట్యూషన్ కూడా పెట్టించి తెగ చదివించారు.

మంచి మార్కులతో పాస్ కావడంతో నువ్వు డాక్టర్ కావాలంటూ బైపీసీలో చేర్పించారు. కప్పల్ని కోయడం, గొంగళిపురుగుల్ని చీల్చడం నాకు ఇష్టం లేదు. అసహ్యంగా కూడా ఉందంటే మిగతావాళ్ళు చేయడం లేదా అంటూ నా మాటల్ని కొట్టిపారేశారు.

పచ్చని పచ్చిక మీద గెంతుతూ వెళ్లే కప్పల్ని చూస్తే ఎంతో ఆనందం. నల్లనల్లగా ఉండే గొంగళి పురుగు రంగురంగుల శీతాకోక చిలుకగా మారి, పూలమీద వాలుతూంటే ఎంతో అందం, తన్మయత్వం...

మీకు దూరంగా ఆ రెసిడెన్షియల్ కాలేజీలో చదువుల యంత్రంలా మారడం నాకు నచ్చలేదు. ఎంతో అసంతృప్తి... ఇంకెంతో కసి.... నా ఇష్టాల్ని పట్టించుకోని మీమీద, ర్యాంకు రాకపోతే జాగ్రత్త అంటూ బెదిరించే కరస్పాండెంట్ మీద.... ఆఖరికి నామీద కూడా...... ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి. లేకపోతే పిచ్చెక్కిపోతుందనిపించింది.

కొన్ని రెసిడెన్షియల్ కాలేజీల్లో కొందరు విద్యార్థులు ఆత్మహత్యలు చేసుకోవడం పేపర్లలో చూసి, నేనూ చచ్చిపోదామనుకున్నాను. అయితే, అలా ఆత్మహత్యలు చేసుకున్నవాళ్ళ తల్లిదండ్రులు కుమిలిపోవడం కూడా పత్రికల్లో చదివాను. నాకు జన్మనిచ్చిన నా తల్లిదండ్రులకు జీవితాంతం కడుపుకోత మిగల్చకూడదనుకున్నాను. మీరన్నా, ఈ ప్రపంచం అన్నా, పచ్చని ప్రకృతి అన్నా నాకెంతో ప్రేమ. డాక్టరయితేనే బాగా సంపాదించవచ్చునుకుంటారు మీరు. నాకేమో మంచి ఆర్టిస్టునవుదామని ఆశ. ఫైన్ ఆర్ట్స్‌లో మాస్టర్ డిగ్రీ తీసుకుందామని నా కోరిక. నా పెయింటింగ్స్‌కు పేరొస్తే, అవి బాగా అమ్ముడుపోయి బోలెడు డబ్బు రావచ్చు. రాకపోయినా నాకిష్టమైన పని చేస్తూ సాధారణంగా బతకడమూ నాకిష్టమే.

అందుకే మీమీదా నా మీదా నాకున్న అపార ప్రేమతో చావకుండా, మీ అందరి మీద నాకున్న నా ఆగ్రహాన్ని లాబరేటరీ మీద చూపించాను. పిచ్చెక్కినట్టు నటించాను. ఇంకా నటిద్దామనుకున్నాను కానీ, మీరు పడుతున్న బాధను చూడలేకపోయాను. మిమ్మల్ని ఇలా బాధపెట్టినందుకు క్షమించండి అమ్మా, నాన్నా..... అలా అనకూడదనుకుంటాను సారీ మమ్మీ, సారీ డాడీ....." సుమంత్.

గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకుని, "జానకీ, మనవాడు రాసింది చదువు" అని పురుషోత్తమరావు భార్య చేతిలో ఉత్తరంపెట్టి, సంతోషం పట్టలేక గబగబా బెడ్‌రూమ్‌లోకి పరుగులాంటి నడకతో వెళ్లి, సుమంత్ భుజంమీద చెయ్యేశాడు వాత్సల్యంగా.

16 డిసెంబర్ 2001, ఆదివారం వార్త